

забезпечують процес інформатизації вищих навчальних закладів.

Інформаційні технології є важливим інструментом поліпшення якості освіти, оскільки дозволяють необмежено розширити доступ до інформації, урізноманітнюють технології тощо. Але й система освіти сама по собі є прискорювачем процесу інформатизації суспільства, інструментом формування інформаційної культури людини, підготовки професіоналів нової генерації. На сьогодні рівень сформованості інформаційної культури фахівця

визначається не лише його здатністю застосовувати інформацію в різних видах діяльності, а також світоглядним баченням навколишнього світу як відкритої інформаційної системи.

Отже, інформатизація освіти є невід'ємною складовою інформатизації суспільства, відображує загальні тенденції глобалізації світових процесів розвитку, виступає як визначальний інформаційний і комунікаційний базис розвитку освіти, гармонійного розвитку особистості і соціально-економічних систем суспільства.

Література

1. Вембер В.П. Інформатизація освіти та проблеми впровадження педагогічних програмних засобів в навчальний процес // Електронне наукове фахове видання „Інформаційні технології і засоби навчання”. – Випуск 3. – 2007. – <http://www.ime.edu.ua.net/em3/emg.html>.
2. Янченко О.К. Інтернет-технології сьогодні. – Х.: ХНАМ, 2003. – 250с.
3. Савченко О.Я. Методологічні підходи до визначення якості шкільної освіти // Матеріали методологічного семінару „Проблеми якості освіти: теоретичний і практичний аспекти”. – К., 2006.
4. Ніколаєнко С. В освіті – інформаційна революція // Дзеркало тижня, 14–16 січня 2006 р.

УДК 004.738.5:658.5(477)

ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ: ПЕРСПЕКТИВИ ОРГАНІЗАЦІЇ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

Десятко А. М.- голова циклової комісії

Торговельно-економічний коледж Київського національного торговельно-економічного університету

З початком становлення незалежної України на внутрішньому ринку почали з'являтися підприємства з іноземними інвестиціями, що принесли в пострадянську країну нові моделі управління організаціями.

Завдяки «західно-європейським» (або «американським») моделям організації управління підприємством в Україні розпочалося повноцінне становлення інформаційної діяльності підприємства.

Постановою ВР N 2658-XII (2658-12) від 02.10.92, вводиться в дію Закон України «Про інформацію», де в ст.12 інформаційна діяльність визначена як сукупність дій, спрямованих на задоволення інформаційних потреб громадян, юридичних осіб і держави. Основними видами інформаційної діяльності є одержання, використання, поширення, захист та зберігання інформації [1].

Такі поняття як інформація, підприємство, інформаційна система, інформаційні технології, менеджмент — лежать в основі організації інформаційної діяльності на підприємстві.

Оскільки, підприємство — це механізм, що являє собою комбінацію основних виробничих факторів, і головною ціллю якого є отримання прибутку та повернення капітальних вкладень [7], то важливо правильно та чітко організувати інформаційну діяльність, від якої залежить донесення інформації до реального та потенційного споживача (покупця) послуг (товарів).

Інформаційну діяльність підприємства можна розділити на два вектори, які в сукупності, при вірній організації управління та виробництва, стануть одним з успішних факторів отримання прибутку.

Першим вектором є зовнішня інформаційна діяльність підприємства, а другим, відповідно, внутрішня інформаційна діяльність на підприємстві.

Зовнішня інформаційна діяльність перш за все направлена на задоволення потреб вже існуючого або потенційного клієнта (вирішення технічних та інформаційних питань, продаж товарів, послуг чи власне інформації, яка також може бути товаром, що

визначено в Законі України «Про інформацію» [1]).

Внутрішня інформаційна діяльність направлена на організацію інформаційних потоків в середині підприємства та залежить від організаційної структури компанії.

При організації внутрішньої інформаційної діяльності підприємства топ-менеджмент повинен передбачити можливість переміщення інформаційних потоків по ієрархічному дереву як від директора до рядового працівника через керівників підрозділів так і в зворотному порядку, а також надати можливість працівникам вільно генерувати ідеї та висловлювати свої думки без прив'язки до свого статусу на даній фірмі.

Правильна та сучасна організація інформаційної системи підприємства дозволяє керівникам внутрішню інформаційну діяльність проводити також за допомогою: е-пошти, Intranet, хмарних сервісів, різноманітних програмних засобів, що дозволяють швидко інформувати співробітників про події та потреби компанії. Зворотній зв'язок, який дозволяє керівникам «почути» підлеглого, можна організувати за допомогою інсайту чи форуму на закритій корпоративній соціальній мережі. Тут збираються думки та ідеї працівників, які винесені до загального обговорення, та можуть бути втілені в життя, що дозволить отримати прибуток підприємству або поліпшити робочий процес.

Зовнішню інформаційну діяльність підприємства організують служби маркетингу, зв'язків з громадськістю, call center.

Зовнішню інформаційну діяльність підприємство може здійснювати за такими основними напрямками:

- консультативний;
- за технічною ознакою;
- посередницький;
- інформативний.

Консультативну інформаційну діяльність забезпечують працівники відділу зв'язків з

громадськістю, оператори та технічні працівники call center. Тут задовольняються потреби в отриманні відповідей на запитання, що виникають перед клієнтом, допомога в технічному супроводі, та є можливість, продати товар, послугу чи інформацію як існуючому клієнту, так і знайти потенційного.

Якщо розглядати інформаційну діяльність за технічною ознакою, то це Internet, IP-телефонія, телекомунікації та ін.

Інформативний напрям зовнішньої інформаційної діяльності передбачає організацію рекламно-інформативної лінії компанії. Це реклама, що організована за допомогою Internet, телебачення, друкованих видань, соціальних мереж та ін.

Посередницька інформаційна діяльність передбачає інтеграцію з інформаційними технологіями інших підприємств. Наприклад: компанія на власному сайті інформує про можливість продажу товару (послуги), тут же є можливість оплати даної пропозиції, але відповідні сервіси оплати належать іншій фінансовій установі.

Юридично інформаційна діяльність підприємств забезпечена Законами України «Про інформацію» [1], «Про державну таємницю» [2], «Про захист інформації в автоматизованих системах» [3], «Про захист персональних даних» [4], «Про електронні документи та електронний документообіг» [5], «Про електронний цифровий підпис» [6] та ін.

Перспективи організації інформаційної діяльності на підприємствах України залежать від створення цілісних інформаційних систем організацій, де потоки інформації будуть направлені по векторах, які нададуть можливість забезпечити головну ціль: отримання прибутку.

Отже, для досягнення максимальної ефективності роботи компанії першочерговим завданням є комплексна, виважена, забезпечена технічним та людським ресурсом організація інформаційної діяльності підприємства.

Література

1. Закон України «Про інформацію» від 02 жовтня 1992 р. № 2658-ХІІ (2658-12) // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – ст. 13;
2. Закон України «Про державну таємницю» // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 16. – Ст.93;
3. Закон України «Про захист інформації в автоматизованих системах» (Вводиться в дію Постановою ВР N 81/94-ВР від 05.07.94, ВВР 1994, N 31, ст.287) // Відомості Верховної Ради (ВВР) 1994, - N 31, - Ст.286;

4. Закон України «Про захист персональних даних» // Відомості Верховної Ради України (ВВР),-2010,-№ 34,-Ст.481;
5. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг». Закон від 22.05.2003 № 851-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР),-2003,-N 36,-ст.275;
6. Закон України «Про електронний цифровий підпис» // Верховна Рада України; Закон від 22.05.2003 № 852-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР),-2003,-N36,-Ст.276;
7. Писаревський І. М., Нохріна Л.А., Познякова О.В. Менеджмент організацій: Навчальний посібник. – Харків: ХНАМГ, 2008. –133с.

УДК 338.486.1.025.12:332.146

УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Заворуєва О. С. - аспірант

Державний вищий навчальний заклад «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Туристична діяльність є перспективною галуззю економіки і з кожним роком розвиток туризму значними темпами зростає по всьому світі, не тільки у всесвітньо відомих туристичних країнах, але й у країнах, які розвиваються. Розвиток туризму в Україні пов'язаний з розвитком таких секторів економіки, як транспорт, торгівля, зв'язок, будівництво, сільське господарство, виробництво товарів широкого вжитку та туристичного призначення тощо і може виступати каталізатором для структурної перебудови економіки.

Прямий вплив туризму в основному проявляється на національному рівні через держбюджет, платіжний баланс і характеризується такими показниками, як частка туристських витрат і частка податкових надходжень від туризму у ВВП [3].

На регіональному рівні більш помітний непрямий ефект, що оцінюється за допомогою мультиплікатора як показника туристських витрат у регіоні – число вкладень грошей туристами в місцеву економіку, за яких кошти були фактично витрачені в регіоні, що приймає.

Аналіз, проведений Всесвітньою туристичною організацією [4], засвідчує, що в більшості країн світу державна туристична політика впроваджується безпосередньо через центральні органи виконавчої влади – національні туристичні організації, інші інститути, а також опосередковано, за допомогою правових важелів, підтримку туристичної інфраструктури і міжнародної політики. На формування туристичної

політики впливають як характерні для загальної політики держави чинники, так і специфічні: природні умови країни; розвиненість транспортної індустрії; соціальні чинники (умови життя людей, система відпусток); чинники, пов'язані зі створенням економічної основи для розвитку туризму (стабільні валютно-фінансові, зовнішньоекономічні відносини); правові чинники, пов'язані з створенням і функціонуванням туристичного законодавства.

Особливістю державного регулювання, що відрізняє його від управління, є врахування законів ринку в ході реалізації управлінських функцій. Державне управління є теоретичною оболонкою та концептуальною основою реалізації відповідного механізму, а державне регулювання відображене в практичному вимірі з обов'язковим включенням поточних процесів на ринку та їх прогнозів [3].

Головною метою державного регулювання сферою туризму необхідно вважати створення сучасного високоефективного і конкурентоспроможного туристського комплексу, який забезпечить, з однієї сторони, широкі можливості задоволення потреб українських і зарубіжних громадян в туристських послугах, з другої сторони, – це значний вклад у розвиток економіки, у тому числі за рахунок збільшення кількості робочих місць, надходження податків до місцевого бюджету, притоку іноземної валюти, охорони і раціонального використання культурної і природної спадщини.